

عنوان مقاله:

گذری بر ویژگیهای زبانی و محتوایی در شعر شاعران دفاع مقدس

محل انتشار:

دومین کنگره بین المللی علوم انسانی، مطالعات فرهنگی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

عزت خلیقی

سیدمحمد علوی مقدم

خلاصه مقاله:

تاریخ قصه و داستان در ایران به روزگاران کهن باز میگردد. انسانهای نخستین از دیر باز برای سرگرمی و گذراندن اوقات فراغت و یا برای انتقال تجربه و عبرت آموزی و یا به خاطر لذت بردن از خیال پردازی و یا تبادل اطلاعات و یا ... ، چه به صورت شفاهی و چه مکتوب، داستان را خلق کردهاند. بخشی از ادبیات داستانی ایران، اسطورهها، افسانهها، داستانها یا داستان وارهایی هستند که ریشه در دورانی از زندگی افسانهایی یا تاریخی سرزمین ایران ویج دارند. . . این داستانها از دورهیی آغاز میشوند که از آغازش به درستی آگاه نیستیم اما نقطه پایانش را باید آغاز پیدایش مادها بدانیم. ادبیات این دوره را باید ادبیات اوستایی بنامیم. (وزیری، 1388 : 7) ایرانیان آریایی نیز چون دیگر اقوام (مردم سرزمین هند) تا روزگاری پیش از مهاجرتشان با خط و نوشتن آشنایی نداشتند و رخدادهای پهلوانی، افسانهها و روایتهای ادبی خود را تنها به حافظه میسپردند. ادبیات در آغاز ریخت شفاهی داشتهاست و بی گمان ایرانیان باستان تصنیفهای مل6ی، یعنی؛ افسانههای پهلوانی، اسطورهها و نوشتارهای همانند اینها را داشتهاند. (ریپکا، 1383 : 75) همچنین آثاری که از پایگاه مردمی برخوردار بودهاست. آثاری چون؛ ترانهها، سخنان حکیمانه، مثلها، چیستانها و قصهها که روایتهایی شفاهی بودند، هرگز نوشته نشدند و سینه به سینه از نسلی به نسلی دیگر سپرده میشدند. در جریان این جا به جایی و با گذشت سدهها پارهایی از روایتها از میان رفتهاند و پارههای نیز دگرگون یا کامل شدهاند. (ریپکا، 1383 : 75) (اگر بخشی از این آثار به روزگار ما رسیده است، حاصل توجه و ذوق و علاقهی عامهی مردم به حفظ این میراث باستانی بوده است. ایران باستان از هزارهی اول پیش از میلاد شروع و در سال 331)، سال قتل داریوش سوم هخامنشی) پایان میپذیرد. در این دوره از زبان اوستایی و فارسی، اثر مکتوب به جای مانده است. (ن.ک: ابوالقاسمی، 1383 : 7) برای نوشتن کتاب دینی از زبان اوستایی و برای نوشتن کتیبهها از زبان فارسی استفاده میکردند. در این دوره خط و نوشتن، مختص به متون دینی و یا نامههای شاهان و در خدمت دربار و در انحصار درباریان بوده است. از این رو متون مستقلی در مورد داستان وجود ندارد. کتاب اوستا که آن را به زرتشت (حدود 600 ق . م) پیامبر ایرانیان باستان نسبت میدهند. میراث مشترک فرهنگی جهانیان، کهنترین نوشتار ایرانیان و نامه دینی مزدایرستان است. بخش های گوناگون این مجموعهی کهن، از زمانی در حدود نیمههزارهی دوم پیش از میلاد به بعد پدید آمد و در طول سدههای متوالی از نسلی به نسل دیگر رسید تا سرانجام در روزگار ساسانیان، آنچه بر جای ماندهبود، به خطی به نام دین و دبیره به نگارش درآمد و شکلی منظم و مدون یافت. (دوستخواه، 1370، 1، 1) (اوستایی کنونی شامل شش بخش گاهان، یسنه، یشتها، ویسپرد، خرده اوستا و وندیداد میباشد. پس از پیدایش اوستا و آیین مزدیسنا، در میان ایران باستان، ترجمههایی از این کتاب به زبان پهلوی انجام میگردد. ترجمهها و تفسیرهای پهلوی بر اساس اوستای مدون و مکتوب ساسانی فراهم آمده است. ترجمه و تفسیر اوستا به ...

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/632544>

